
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 10/9(105), 83-85

1966

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Centralnego Zarządu Adwokatury Czechosłowackiej nie znajduje żadnego oparcia ani w ustawie, ani w potrzebach praktycznych. Autorzy piszą o tym tylko w dwóch zdaniach. Skąpość uwag na ten temat można — jak się wydaje — wytłumaczyć charakterem tej partii książki, mającej służyć przede wszystkim za pomoc dla adwokatów w praktyce, a nie rozstrzygnięciem problemów, które — jak na razie — zostały przesądzone przez naczelne władze adwokatury czechosłowackiej.

Na zakończenie warto zwrócić uwagę na bardzo ciekawe wywody autorów dotyczące udziału obrońcy w od-

dawaniu oskarżonego pod sąd. Bez zarzutu jest chyba argumentacja, że jeśli ustawa dopuszcza obrońcę do udziału w czynnościach śledczych i prawie do swobodnego kontaktu z aresztowanym oskarżonym, to tym bardziej należy dopuścić go do udziału w posiedzeniu sądu, który bada zasadność wniesionego aktu oskarżenia.

Recenzowana książka zasługuje więc na bliższą uwagę ze strony polskiego czytelnika, stanowiąc wartościową monografię czechosłowackiego postępowania przygotowawczego, napisaną pod kątem udziału w nim obrońcy.

Stanisław Waltoś

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

STOSOWANIE PRZEPISÓW KODEKSU POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO PRZED ORGANAMI SAMORZĄDU ADWOKACKIEGO

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 28 lipca 1966 r.)

Na zasadzie art. 55 u. o u.a. Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej postanowiło wyjaśnić, co następuje:

I

Zgodnie z art. 1 ustawy o ustroju adwokatury z dnia 19.XII.1963 r. (Dz. U. Nr 57, poz. 309) adwokatura zorganizowana jest na zasadach samorządu adwokackiego.

W zakresie przewidzianym ustawą samorząd adwokatury spełnia funkcje administracji państwowej. W indywidualnych sprawach rozstrzyganych przez samorząd w zakresie postępowania stosować należy przepisy k.p.a. (art. 1 i 2 pkt 2), jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

II

Zarówno przepisy ustawy o ustroju adwokatury, jak i przepisy związkowe normują szereg zagadnień dotyczących postępowania przed organami adwokatury i w tym zakresie przepisy k.p.a. zastosowania nie mają.

Z tych założeń wychodząc należy wyjaśnić, że w postępowaniu przed organami adwokatury w sprawach indywidualnych należy stosować przepisy k.p.a. dotyczące instytucji nie unormowanych prawem o ustroju adwokatury, a w szczególności przepisy:

- art. 4 — 11 — zasady ogólne
- art. 36 — 44 — o doręczeniach
- art. 53 — 56 — o terminach
- art. 68 — 69 — o udostępnianiu akt z zastrzeżeniem tajemnicy zawodowej
- art. 97 — 98
- art. 99 § 1 — 3
- art. 101 § 1, 103, 104, 105
- art. 111, 112 § 1, 113 § 1 i 2
- art. 116, 120, 121, 122 — o decyzjach

III

Szczegółowego omówienia wymagają przepisy art. 154 i nast. k.p.a. dotyczące skarg.

Jeżeli stawiane adwokatowi zarzuty mają charakter przewinienia dyscyplinarnego, to wówczas tryb postępowania w tych sprawach normują przepisy szczególne o postępowaniu dyscyplinarnym. Doświadczenie wskazuje jednak, że dość dużo skarg na adwokatów już ze względu na samą treść lub ze względu na nie budzące wątpliwości wyjaśnienia zainteresowanego nie dotyczy przewinienia dyscyplinarnego. W wypadkach takich, zgodnie ze stosowaną przez szereg rad adwokackich praktyką, można załatwić sprawę w trybie postępowania wyjaśniającego, stosując odpowiednio przepisy art. 154 i nast. k.p.a.

Przy załatwianiu skarg w tym trybie, celem ujednoczenia postępowania należy przestrzegać następujących zasad:

1. Za właściwe i terminowe oraz zgodne z przepisami k.p.a. załatwianie skargi wpływającej do zespołu adwokackiego odpowiedzialny jest kierownik zespołu, a jeśli skarga wpłynęła do rady adwokackiej — członek rady, któremu te czynności zostały powierzone.
2. Organy wymienione w pkt 1 obowiązane są prowadzić ścisłą ewidencję wpływających do nich skarg i wniosków, wpisując skargi i wnioski do „Dziennika SK”, który powinien mieć następujące rubryki:
  - a) kolejny numer,
  - b) data wpływu,
  - c) nazwisko, imię i adres osoby lub nazwę instytucji, od której pochodzi skarga,
  - d) data załatwienia,
  - e) sposób załatwienia,
  - f) uwagi.
3. Rady adwokackie powinny czuwać nad prawidłowym załatwianiem skarg przez osoby wymienione w pkt 1 i analizować ich pracę.
4. Przy załatwianiu skarg i wniosków przekazywanych radom adwokackim przez redakcje prasowe (art. 175 i 176 k.p.c.) lub opublikowanych w prasie w postaci artykułów notatek i innych wiadomości (art. 177 — 179 k.p.a.) należy o sposobie załatwienia zawiadomić w przepisany termin redakcję prasową.

5. Przy załatwianiu skarg i wniosków należy przestrzegać również przepisów § 15 i 17 uchwały nr 537 Rady Ministrów z dnia 13.X.1960 r. w sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków (M.P. Nr 30, poz. 367).

IV

Uchyła się jednocześnie uchwałę Wydziału Wykonawczego z dnia 22.II.1963 r. w sprawie stosowania przepisów k.p.a.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ**ORZECZENIE**

z dnia 9 stycznia 1964 roku

(WKD 157/64)

Złożenie przez adwokata — na żądanie klienta — wniosku rewizyjnego, niedopuszczalnego według obowiązujących przepisów prawnych, stanowi przewinienie dyscyplinarne, albowiem interes klienta nie może dominować nad nakazem postępowania zgodnie z zasadami prawa i godnością zawodu.

Z uzasadnienia:

Akt oskarżenia zarzucał obwinionemu adw. AB, że w złożonej od wyroku Sądu Powiatowego w Y rewizji w sprawie II Kp 15/62 wnosił o warunkowe zawieszenie wykonania kary dodatkowej w postaci utraty prawa prowadzenia pojazdów mechanicznych w ciągu 6 miesięcy — z powołaniem się na art. 61 k.k.

Sąd Wojewódzki w X utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, a w związku z oczywistą bezzasadnością rewizji zasądził od oskarżonego 5-krotną opłatę sądową.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X orzeczeniem z dnia 8.XII.1962 r. umorzyła postę-

powanie na zasadzie art. 3 lit. a) k.p.k. dla braku znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Od orzeczenia tego wniósł odwołanie rzecznik dyscyplinarny Rady Adwokackiej w X, zarzucając obrazę art. 3 lit. a) k.p.k. wskutek błędnego jego zastosowania oraz nierozważenia całości kształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, i wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz o uznanie obwinionego za winnego przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego aktem oskarżenia, bądź też o przekazanie sprawy wymienionej Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna orzeczeniem z dnia 27.VII.1963 r. uchyliła zaskarżone orzeczenie i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu Komisja podała, że art. 3 lit. a) k.p.k. nie ma zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym, w którym rozpatrywane są stany faktyczne objęte ogólną zasadą wynikającą z dyspozycji art. 87 u.o u.a., tzn. zasadą odpowiedzialności za wszelkie postępowanie sprzeczne z zasadami prawa, a nie poszczególne czyny zabronione pod groźbą kary jak w postępowaniu karnym. Z tych względów Wojewódzka Komisja Dys-